

Arrest

nr. 106 356 van 4 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X in eigen naam en X en X in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, die allen verklaren van Tsjechische nationaliteit te zijn, op 4 februari 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 december 2012 die een einde stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met/zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 21) en van de bevelen tot terugbrenging (bijlagen 38).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché F. MONDELAERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partijen deden op 9 december 2009 een aanvraag van een verklaring van inschrijving in functie van D. M., respectievelijk de moeder, schoonmoeder en grootmoeder van de verzoekende partijen (bijlage 19).

1.2. Op 9 maart 2010 nam de gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent ten aanzien van de verzoekende partijen beslissingen tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.3. Op 29 april 2010 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van eerste verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het beroep tot nietigverklaring dat door eerste verzoeker tegen deze beslissing werd ingesteld, werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest van 9 september 2010 met nr. X. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid besliste op 29 april 2010 dat de in punt 1.1 bedoelde aanvraag in hoofde van de echtgenote van eerste verzoeker niet verder behandeld werd.

1.4. Op 6 mei 2010 werd de minderjarige dochter van eerste verzoeker in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor kinderen, op 18 mei 2010 werd tweede verzoeker in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving (E-kaart) en op 10 mei 2011 werd de minderjarige zoon van eerste verzoeker in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving (E-kaart).

1.5. Op 9 november 2010 diende eerste verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) die op 29 december 2010 ontvankelijk werd verklaard.

1.6. Op 9 mei 2012 voerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) een socio-economisch onderzoek uit bij tweede verzoeker en de minderjarige kinderen in het kader van artikel 42quater van de vreemdelingenwet. Verzoekers werden hiervan op 30 mei 2012 in kennis gesteld.

1.7. Op 21 augustus 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing waarbij de in punt 1.4 vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard.

1.8. Op 7 december 2012 trof de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van tweede verzoeker een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Tweede verzoeker werd hiervan op 7 januari 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 42ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

*Naam: (...) Voorna(a)m(en): (...) Nationaliteit: (...) Geboortedatum: 06.03.1992 Geboorteplaats: Praha
Identificatienummer in het Rijksregister: 92.03.06-511.01*

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42ter, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de grootmoeder van betrokkene, in functie van wie de aanvraag gebeurde, sedert 16.09.2011 afgevoerd is van ambtwege.

Artikel 42ter, § 1, derde lid stelt dat 'bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins - en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter dat zowel de vader als de moeder van betrokkene geen verblijfsrecht hebben in België en het grondgebied moeten verlaten en dat ook de grootmoeder van betrokkene in functie van wie de aanvraag gezinshereniging gebeurde evenmin nog in België verblijft.

Bijgevolg heeft een dergelijk onderzoek geen nut aangezien alle gezinsleden van betrokkene dienen terug te keren naar het land van herkomst. In een dergelijke situatie is het alleen maar in het voordeel van betrokkene om niet alleen achter te blijven maar zijn familie te volgen naar het land van herkomst

Het recht op verblijf wordt bijgevolg ingetrokken.”

1.9. Op 7 december 2012 trof de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van de minderjarige zoon van eerste verzoeker een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze beslissing werd op 7 januari 2013 ter kennis gebracht.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 42ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: (...) Voorna(a)m(en): (...) Nationaliteit: (...) Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: 97.03.12-571.60

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Reden van de beslissing:

Artikel 42ter, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk. Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de grootmoeder, in functie van wie de aanvraag gebeurde, sedert 16.09.2011 is afgevoerd van ambtswege. Artikel 42ter, §1, derde lid stelt dat "bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk; diens leeftijd\ gezondheidstoestand\ gezins - en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter dat zowel de vader als de moeder van betrokkene geen verblijfsrecht hebben in België en het grondgebied moeten verlaten en dat ook de grootmoeder van betrokkene in functie van wie de aanvraag gezinshereniging gebeurde evenmin nog in België verblijft. Bijgevolg heeft een dergelijk onderzoek geen nut aangezien alle gezinsleden van betrokkene dienen terug te keren naar het land van herkomst. In een dergelijke situatie is het alleen maar in het voordeel van betrokkene om niet alleen achter te blijven maar zijn familie te volgen naar het land van herkomst. Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken.”

1.10. Op 7 december 2012 trof de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van de minderjarige dochter van eerste verzoeker een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze beslissing werd op 7 januari 2013 ter kennis gebracht.

Dit vormt de derde bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 42ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: (...) Voorna(a)m(en): (...) Nationaliteit: (...) Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: 06.06.30-398.63

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Reden van de beslissing:

Artikel 42ter, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de grootmoeder, in functie van wie de aanvraag gebeurde, sedert

16.09.2011 is afgevoerd van ambtswege.

Artikel 42ter, §1, derde lid stelt dat 'bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd\ gezondheidstoestand, gezins — en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong'.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter dat zowel de vader als de moeder van betrokkene geen verblijfsrecht hebben in België en het grondgebied moeten verlaten en dat ook de grootmoeder van betrokkene in functie van wie de aanvraag gezinshereniging gebeurde evenmin nog in België verblijft.

Bijgevolg heeft een dergelijk onderzoek geen nut aangezien alle gezinsleden van betrokkene dienen terug te keren naar het land van herkomst. In een dergelijke situatie is het alleen maar in het voordeel van betrokkene om niet alleen achter te blijven maar haar familie te volgen naar het land van herkomst. Bij gevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken.”

1.11. Op 7 december 2012 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) in hoofde van eerste verzoeker met betrekking tot zijn minderjarige zoon. Eerste verzoeker werd hiervan op 7 januari 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de vierde bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor

Maatschappelijke Integratie

wordt aan (...)

geboren te (...)

en van (...) nationaliteit,

verblijvende te (...)

bevel gegeven de genaamde (...)

geboren te (...)

en van (...) nationaliteit,

verblijvende te (...)

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is.

REDEN VAN MAATREGEL:

Artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: het legaal verblijf in België is verstreken: zie motivatie bijlage 21.”

1.12. Op 7 december 2012 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) in hoofde van eerste verzoeker met betrekking tot zijn minderjarige dochter. Eerste verzoeker werd hiervan op 7 januari 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de vijfde bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor

Maatschappelijke Integratie

wordt aan (...)

geboren te (...)

en van (...) nationaliteit,

verblijvende te (...)

bevel gegeven de genaamde (...)

geboren te (...)

en van (...) nationaliteit,

verblijvende te (...)

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is.

REDEN VAN MAATREGEL:

Artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: het legaal verblijf in België is verstreken: zie motivatie bijlage 21.”

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

2.1. Uit de bijlagen bij het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de bevelen tot terugbrenging (bijlagen 38) weliswaar als vierde en vijfde bestreden beslissing wensen te beschouwen, maar zij richten zich in de aanhef van hun verzoekschrift enkel tegen de beslissingen die een einde stellen aan het recht op verblijf (bijlagen 21).

2.2. De Raad stelt tevens vast dat verzoekers in hun verzoekschrift geen enkel middel aanvoeren dat gericht is tegen de vierde en de vijfde bestreden beslissing. Krachtens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift echter op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”.

2.3. Het beroep is bijgevolg niet ontvankelijk voor zover het gericht is tegen de vierde en de vijfde bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 42ter, §1, derde lid, 42ter, §2 en 62 van de vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het beginsel van de redelijke termijn. Verzoekers stellen tenslotte dat het een kennelijk onredelijke beslissing betreft. Verzoekers formuleren in hun eerste middel hun grieven als volgt:

“De bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

(...)

Verzoekers verwijzen naar artikel 42 ter Vw en zullen aantonen dat dit artikel geschonden werd.

(...)

Verzoekers hebben eveneens het rijksregister geraadpleegd (stuk 3). Uit stuk 3 blijkt dat verzoekers al sedert 7 oktober 2009 ingeschreven zijn in GENT. Dit geldt voor de drie kinderen.

Artikel 42 ter par. 1 is nochtans duidelijk. Dat artikel stelt... kan er gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, een einde gesteld worden aan hun verblijfsrecht door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk...

Dus slechts gedurende de eerste drie jaren kan verwerende partij slechts een einde maken aan het verblijfsrecht van verzoekers. Verzoekers waren in GENT al ingeschreven op 7 oktober 2009. De inschrijving duidt op het feit dat op datum van 7 oktober 2009 het verblijfsrecht erkent was door verwerende partij. Indien er vanaf 7 oktober 2009 drie jaar wordt bij geteld komt dit uit op datum van 7 oktober 2012. Verzoekers stellen echter vast dat de beslissing genomen wordt op 7 december 2012.

Verzoekers zijn aldus van oordeel dat artikel 42 ter par. 1 Vw geschonden is gezien verwerende partij slechts een einde kan maken aan het verblijfsrecht gedurende de eerste drie jaren. De datum van de bestreden beslissing zijnde 7 december 2012 situeert zich NA drie jaren.

De wetgever heeft aldus geopteerd dat na drie jaar de integratie voldoende is om verzoekers alhier te laten verblijven.

De Raad zal het eens zijn met verzoekers dat het niet kan dat verwerende partij een einde stelt aan het verblijfsrecht van de minderjarige kinderen op basis van een motivering die regelrecht in strijd is met artikel 42 ter Vw. Verwerende partij citeert artikel 42 ter niet volledig. De zinsnede uit artikel 42 ter par. 1 waarbij expliciet vermeld staat dat er slechts binnen de drie jaar een einde gesteld kan worden aan het verblijfsrecht is niet vermeld op de bestreden beslissing.

Verwerende partij speelt aldus het spel niet eerlijk. Verwerende partij dient als administratie de wet na te leven en niks anders te doen dat de wet na te leven. Derhalve is de motivering niet correct gezien verwerende partij bewust na laat om artikel 42 ter par. 1 in zijn volledigheid te citeren waarin vermeld staat dat er slechts een einde kan gesteld worden binnen een termijn van 3 jaar.

Een dergelijk grove schending van artikel 42 ter par. 1 Vw kan dan ook niet door de beugel. In de motivatie van verwerende partij is dan ook niks terug te vinden waarom zij het verblijfsrecht beëindigd na de periode van 3 jaar. Een rechtshandeling die niet voldoet aan de motiveringsplicht zoals vermeld in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen maakt deze handeling nietig gezien dit een schending is van een substantiële vormvereiste. De motivering dient immers te voldoen aan de wettelijke bepaling. Het verkeerdelijk citeren van een wetsartikel en daaraan de motivering aan passen om het verblijfsrecht te beëindigen is geen motivering zoals bedoeld in artikel 2 en 3.

Artikel 42 ter par. 1 is duidelijk geschonden. De motivering die door verwerende partij wordt gegeven wordt aangepast zoals verwerende partij zelf wilt. Het citeren van het rechtsartikel waarop de beslissing steunt die natuurlijk correct te zijn. Een omissie in het citeren van een wetsartikel en bewust de belangrijkste passage (zijnde 3 jaar) weglaten kan de toetst van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 juncto artikel 62 Vw niet doorstaan. De beslissing mist dan ook alle redelijkheid.

Het getuigt dan ook van een onzorgvuldig handelen, die eveneens een substantiële vormvereiste is, door een wetsartikel te citeren en bepalingen eruit weg te laten. Verwerende partij heeft als openbare dienst de plicht om zorgvuldig te werk te gaan. De wet na te lezen en deze wet op een correcte wijze toe te passen op de casu van verzoekers. Verwerende partij heeft dit blijkbaar nagelaten door de wet erop na te lezen of zorgvuldig de wettelijke bepaling toe te passen op verzoekers. Mocht zij dit gedaan hebben, had zij inderdaad kunnen opmerken dat verzoekers ingeschreven waren in België al sedert 7 oktober 2009. Door het onzorgvuldig handelen van verwerende partij komt ook het rechtszekerheidsbeginsel in het gedrang. Verzoekers hebben de wet in het bijzonder artikel 42 ter Vw gelezen. Vanaf 7 oktober 2009 konden zij er aldus op vertrouwen dat hun verblijfsrecht definitief was. De beslissing mist dan ook alle redelijkheid.

Besluit:

Schending artikel 42 ter par. 1 Vw

Schending van de motiveringsplicht die een substantiële vormvereiste is.

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtzekerheidsbeginsel die een substantiële vormvereiste is.

Het middel is derhalve gegrond.”

3.2. Het eerste middel is niet ontvankelijk voor zover verzoekers daarin de schending aanvoeren van artikel 42ter, §2 van de vreemdelingenwet. Onder “*middel*” in de zin van artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoekers blijven echter in gebreke om toe te lichten op welke wijze artikel 42ter, §2 van de vreemdelingenwet geschonden zou zijn.

3.3. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon de verzoekende partijen zich steunen op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissingen liggen, kennen doch betwisten dat deze motieven de bestreden beslissingen kunnen dragen. De verzoekende partijen voeren met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

3.5. Zowel bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.6. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 42ter van de vreemdelingenwet als juridische grondslag. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“§ 1. Tenzij de familieleden van een burger van de Unie die zelf burger van de Unie zijn, zelf een verblijfsrecht uitoefenen als bedoeld in artikel 40, § 4, of opnieuw voldoen aan de in artikel 40bis, § 2, bedoelde voorwaarden, kan er gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf

in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, een einde gesteld worden aan hun verblijfsrecht door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

In de loop van het derde tot het vijfde jaar van hun verblijf als familielid van de burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, volstaat de motivering gebaseerd op een in het eerste lid bedoeld element enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

(...)"

3.7. Verzoekers betwisten of weerleggen in hun middel het determinerend motief van de bestreden beslissing niet. Op grond van de vaststelling dat *"de grootmoeder, in functie van wie de aanvraag gebeurde, sedert 16.09.2011 is afgevoerd van ambtswege"* kon de gemachtigde van de staatssecretaris immers conform artikel 42ter, §1 eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet een einde stellen aan het recht op verblijf. Het betoog van verzoekers komt er in wezen op neer dat zij op grond van een stuk dat zij als bijlage aan hun verzoekschrift toevoegen (Verzoekschrift, bijlage 3, uittreksel uit het vreemdelingenregister d.d. 7 januari 2013) van mening zijn dat artikel 42ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet werd geschonden omdat de beslissing volgens hen buiten de in het artikel vermelde termijn van drie jaar werd genomen. Ter terechtzitting benadrukt de raadsman van de verzoekende partijen nogmaals dat geen rekening werd gehouden met het feit dat verzoekers reeds op 7 oktober 2009 in Gent werden ingeschreven.

3.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op 22 september 2009 zijn toegekomen op Belgisch grondgebied. Op grond van het stuk dat verzoekers als bijlage bij hun verzoekschrift voegen, kan worden vastgesteld dat zij inderdaad op 7 oktober 2009 ingeschreven werden in het vreemdelingenregister in de stad Gent, maar hieruit blijkt niet om welke reden zij in het vreemdelingenregister werden ingevoerd. Blijkens de gegevens van het administratief dossier hebben verzoekers zich echter slechts op 9 december 2009 op de bevoegde diensten van de stad Gent aangemeld met het oog op een aanvraag van een verklaring van inschrijving (bijlage 19, zie punt 1.1) in hun hoedanigheid van familieleden van een burger van de Unie. In tegenstelling tot wat verzoekers beweren, begint de termijn van drie jaar uit artikel 42ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet bijgevolg ten vroegste te lopen op 9 december 2009, waardoor deze termijn slechts op 9 december 2012 afliep. Zoals uitdrukkelijk bepaald in artikel 42ter, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet, begint de termijn van drie jaar immers pas te lopen na de erkenning van hun recht op verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie. Aangezien verzoekers niet aantonen dat zij zich eerder dan 9 december 2009 in die hoedanigheid hebben aangemeld, vallen de beslissingen, die genomen werden op 7 december 2012, binnen de termijn van drie jaar die voorzien is in voormeld wetsartikel.

3.9. In het licht van wat voorafgaat, kunnen verzoekers geenszins worden gevolgd waar zij stellen dat de motieven van de beslissingen in strijd zijn met artikel 42ter van de vreemdelingenwet. Het feit dat artikel 42ter van de vreemdelingenwet niet volledig zou zijn geciteerd in de beslissingen, wijzigt niets aan de vaststelling dat de beslissing wel degelijk binnen een termijn van drie jaar werd genomen. Verzoekers maken geenszins aannemelijk dat de motieven van de beslissing hieraan zouden zijn aangepast, zoals zij suggereren. Er kan het bestuur geen onzorgvuldigheid of onredelijkheid worden verweten. Aangezien verzoekers zich slechts op 9 december 2009 beriepen op een verblijfsrecht als familieleden van een Unieburger, konden zij er onmogelijk vanaf 7 oktober 2009 op vertrouwen dat hun verblijfsrecht definitief was, zoals zij nochtans beweren in hun middel.

3.10. Zoals de verwerende partij terecht stelt in haar nota met opmerkingen mist de kritiek van verzoekers feitelijke grondslag en kon de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk een einde

stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden op grond van het vertrek van de rechtgevendende vreemdeling uit het Rijk.

3.11. Er werd geen schending aangetoond van artikel 42ter, §1 van de vreemdelingenwet, noch van de zorgvuldigheidsplicht of van het beginsel van de redelijke termijn. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Uit niets blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld. De materiële motiveringsplicht of de rechtszekerheid werden derhalve niet geschonden.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.12. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 12 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: Burgerschapsrichtlijn) juncto het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekers stellen in hun tweede middel het volgende:

“Verzoekers stellen vast dat de administratie enkel alleen rekening houdt met de Belgische wet. Het is duidelijk dat de Belgische vreemdelingenwet in overeenstemming dient te zijn met hogere rechtsnormen namelijk in het bijzonder richtlijn 2004/38/EG.

Het is duidelijk dat deze richtlijn van toepassing is op verzoekers gezien zij gebruikt hebben gemaakt van het recht zoals bepaald in artikel 3 par. 1 van de richtlijn 2004/38/EG dat stelt:

1. Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

De richtlijn heeft voorrang op de nationale wet indien deze niet in overeenstemming is met de hogere rechtsnorm. Zoals in het middel bepaald werd artikel 12 geschonden.

Artikel 12 van de richtlijn stelt:

3. Het overlijden van een burger van de Unie of zijn vertrek uit het gastland leidt niet tot verlies van het verblijfsrecht voor zijn kinderen, noch voor de ouder die daadwerkelijk de voogdij heeft voor de kinderen, ongeacht de nationaliteit, indien de kinderen in het gastland verblijven en er met het oog op studie aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven. Dit geldt tot hun studie voltooid is.

De kinderen van verzoekers in het bijzonder [N.D.] is 16 jaar oud, [V.D.] is 7 jaar oud. Het betreffen aldus minderjarige kinderen. Deze minderjarige kinderen gaan inderdaad naar school. Bovendien heerst in België leerplicht. De ouders maken geen gebruik van privé-leraars maar sturen hun kinderen effectief naar de onderwijsinstellingen die aangeboden worden door de autoriteiten in België.

Zodoende dient artikel 12 par. 3 van de richtlijn te worden toegepast dat stelt dat het vertrek van de persoon in functie van wie het verblijfsrecht werd aangevraagd uit het gastland vertrek geen invloed heeft op het verblijfsrecht van de minderjarige kinderen die alhier verblijven met hoog op studie aan een onderwijsinstelling. Verzoekers zullen dan ook tegen de zitting van de Raad schoolattest voorleggen.

Uiteindelijk dienen verzoekers deze schoolattesten niet voor te leggen. Verwerende partij zou indien zij dergelijke ingrijpende beslissing nemen informatie kunnen verzoeken aan verzoekers of hun wettelijke vertegenwoordigers. Een zorgvuldig handelende administratie zou inderdaad kennis moeten hebben van artikel 12 van de richtlijn en zou verzoekers of hun wettelijke vertegenwoordigers verzoeken om informatie met betrekking tot de studie van de kinderen. Verwerende partij heeft dit nagelaten te doen. Zij heeft gewoonweg zonder rekening te houden met het feit dat de kinderen alhier studeren een einde gemaakt aan het verblijf. Nochtans zou verwerende partij dienen te weten dat de kinderen leerplichtig zijn en dat zij voltijds dagonderwijs volgen aan instellingen die door de Belgische autoriteiten ter beschikking worden gesteld. Deze instellingen voldoen aan de voorwaarden van artikel 7 lid 1 c) van de richtlijn.

Een schending van een hogere rechtsnorm, zijnde artikel 12 van de richtlijn 2004/38 in combinatie met de beginselen van behoorlijk bestuur in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel rechtvaardigt de nietigheid van de bestreden beslissing.

Het middel is derhalve gegrond.”

3.13. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen wijst de Raad er in de eerste plaats op dat verzoekers niet op ontvankelijke wijze de schending kunnen aanvoeren van artikel 12 van de Burgerschapsrichtlijn omdat richtlijnen in beginsel geen directe werking hebben. Een richtlijn kan enkel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door bevoegde overheden behoeven om het gewild

effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de burgerschapsrichtlijn verliep op 30 april 2006. De Raad stelt bovendien vast dat de bewuste bepaling uit de Burgerschapsrichtlijn is opgenomen in artikel 42ter, §2 van de vreemdelingenwet, waardoor verzoekers te dezen geenszins op dienstige wijze de schending van artikel 12 van de Burgerschapsrichtlijn kunnen aanvoeren.

3.14. Zoals hierboven reeds gesteld houdt de zorgvuldigheidsplicht in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.15. De Raad stipt vooreerst aan dat verzoekers hun tweede middel toespitsen op de tweede en de derde bestreden beslissing. Het middel mist immers feitelijke grondslag voor zover het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing aangezien verzoekers allerminst aannemelijk maken dat tweede verzoeker aan een onderwijsinstelling zou zijn ingeschreven of leerplichtig zou zijn.

3.16. De Raad stelt vast dat in casu het verblijfsrecht van de minderjarige kinderen werd beëindigd op grond van artikel 42 ter, §1, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“§ 1. Tenzij de familieleden van een burger van de Unie die zelf burger van de Unie zijn, zelf een verblijfsrecht uitoefenen als bedoeld in artikel 40, § 4, of opnieuw voldoen aan de in artikel 40bis, §2, bedoelde voorwaarden, kan er gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, een einde gesteld worden aan hun verblijfsrecht door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

(...)

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;”

Het motief uit de bestreden beslissingen dat de grootmoeder, in functie waarvan de minderjarige kleinkinderen hun verblijfsrecht hadden verkregen, uit het Rijk vertrokken is, wordt door verzoekers niet betwist. In de tweede en derde bestreden beslissing wordt eveneens verwezen naar artikel 42 ter, §1, derde lid van de vreemdelingenwet waarin het volgende wordt gesteld:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

3.17. De Raad wijst tevens op artikel 42ter, §2 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“§ 2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.”

3.18. Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris is overgegaan tot een socio-economisch onderzoek (zie punt 1.6) in het kader waarvan verzoekers op 14 juni 2012 onder andere schoolattesten neerlegden van de minderjarige kinderen. Verzoekers kunnen dus onmogelijk worden bijgetreden waar zij in het kader van de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht opperen dat de verwerende partij zou hebben nagelaten informatie op te vragen met betrekking tot de studie van de kinderen.

3.19. Uit de samenlezing van de artikelen 42 ter, §1, eerste lid, 2° en 42ter, §2 van de vreemdelingenwet blijkt dat een einde kan worden gesteld aan het *“recht op verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie”*, tenzij de *“kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven”*. De Raad stelt echter vast dat de minderjarige kinderen in casu niet de kinderen, doch de kleinkinderen zijn van *“de burger van de Unie”* in functie waarvan zij hun verblijfsrecht hebben verkregen, zodat verzoekers geenszins aannemelijk maken dat de uitzondering uit artikel 42ter, §2 van de vreemdelingenwet op hen van toepassing is. Het recht op verblijf van de ouders

van de minderjarige kinderen, thans de eerste verzoekende partij en haar echtgenote, werd immers nooit als dusdanig erkend (zie punt 1.3). De verwerende partij diende bijgevolg geen rekening te houden met de schoolattesten van de minderjarige kinderen wier recht op verblijf verkregen werd in functie van hun grootmoeder. De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid tot volgende besluit kon komen: *“Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter dat zowel de vader als de moeder van betrokkene geen verblijfsrecht hebben in België en het grondgebied moeten verlaten en dat ook de grootmoeder van betrokkene in functie van wie de aanvraag gezinshereniging gebeurde evenmin nog in België verblijft. Bijgevolg heeft een dergelijk onderzoek geen nut aangezien alle gezinsleden van betrokkene dienen terug te keren naar het land van herkomst. In een dergelijke situatie is het alleen maar in het voordeel van betrokkene om niet alleen achter te blijven maar zijn familie te volgen naar het land van herkomst”*.

3.20. Er werd geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.

Het tweede middel is, voor zover de erin vervatte bepalingen dienstig worden aangevoerd, ongegrond.

3.21. In een derde middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 21, §2 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoekers zetten hierin het volgende uiteen:

“Verzoekers verwijzen naar artikel 47 van het handvest van de grondrechten van de Europese Unie dat stelt:

Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

De beëindiging van het verblijfsrecht werd blijkbaar ingegeven op basis van het volgend motief: Alle gezinsleden van betrokkene dienen terug te keren naar het land van herkomst. In een dergelijke situatie is het alleen maar in het voordeel van betrokkene om niet alleen achter te blijven maar zijn familie te volgen naar het land van herkomst.

Verzoekers hebben al in het inleiding van het verzoekschrift gesteld dat vader T.(...) D.(...) een verzoek tot vernietiging heeft ingeleid tegen de ongegrondheidsbeslissing aangaande zijn artikel 9 ter Vw bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en het accesorium zijn het bevel om het grondgebied te verlaten. Derhalve verblijven vader en moeder van verzoekers nog steeds op het grondgebied en verblijven zijn nog steeds in de Raas van Gaverestraat 30. Vader T.(...) D.(...) wacht echter de uitkomst van zijn verzoek tot vernietiging door de Raad terecht af. Artikel 47 van het handvest stelt dat verzoeker recht heeft op een doeltreffende voorziening in rechte. Dit houdt in dat, ondanks een verzoek tot vernietiging aangaande de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter Vw, niet opschortend werkt, conform artikel 47 geen uitwerking kan vinden. Het anders oordelen wil zeggen dat verzoeker wordt uitgewezen en aldus geen gebruik kan maken van een doeltreffende voorziening in rechte.

Bovendien is de feitelijke motivering dat de familieleden niet meer in België zouden zijn niet correct en pertinent. De ouders van de minderjarige kinderen zijn wel degelijk nog in België. Verwerende partij weet dat vader T.(...) D.(...) een verzoek tot vernietiging heeft ingediend aangaande zijn artikel 9 ter en verblijft in GENT tezamen met zijn minderjarige kinderen.

In het belang van de kinderen is het dan ook dat er geen einde wordt gesteld aan hun verblijfsrecht. Het handvest heeft echter ook nog een bepaling in artikel 21 par. 2 dat stelt:

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

Dus in het belang van de kinderen is het van belang dat er geen einde wordt gesteld aan hun verblijfsrecht. Dus een onderzoek conform artikel 42 ter par. 1 derde lid Vw is wel nog degelijk van belang. In de beslissing is er inderdaad niks terug te vinden over de gezondheidstoestand, culturele en sociale bindingen van de minderjarige kinderen.

Derhalve is er een schending van artikel 47 van het handvest waarbij vader T.(...) D.(...) niet beschikt over een effectief doeltreffend rechtsmiddel en dit in samenhang met het belang van de kinderen conform artikel 21 par. 2 waarbij de motivatie in de bestreden beslissing niet correct is.

Het middel is aldus gegrond.”

3.22. Zoals hierboven reeds gesteld hebben de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464) en voert verzoeker in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.23. De Raad merkt vooraf op dat verzoekers de schending aanvoeren van artikel 21, §2 van het Handvest, terwijl dit artikel het discriminatieverbod betreft en dat verzoekers blijkens de uiteenzetting van hun middel de schending wensen aan te voeren van artikel 24 van het Handvest, dat handelt over de rechten van het kind.

3.24. Voor zover verzoekers de schending aanvoeren van artikel 24 van het Handvest, dient de aandacht te worden gevestigd op het feit dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met de belangen van de kinderen aangezien hierin, nadat werd vastgesteld dat de familieleden van de kinderen niet langer in het Rijk verblijven, uitdrukkelijk wordt overwogen dat *“het alleen maar in het voordeel van betrokkene (is) om niet alleen achter te blijven maar zijn (haar) familie te volgen naar het land van herkomst”*. Hierin kan, in tegenstelling tot wat verzoekers beweren, wel degelijk een motivering aangaande de sociale bindingen van de minderjarige kinderen worden gelezen. De loutere affirmatie van verzoekers dat het niet in het belang is van de kinderen dat er een einde wordt gesteld aan hun verblijfsrecht, is niet van aard om de pertinente motieven van de bestreden beslissingen aan het wankelen te brengen.

3.25. Met hun betoog over het hangende beroep van eerste verzoeker tegen de beslissing met betrekking tot zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en het daarmee samenhangende bevel om het grondgebied te verlaten, maken verzoekers geenszins aannemelijk dat de bestreden beslissingen hen een doeltreffende voorziening in rechte, zoals bedoeld in artikel 47 van het Handvest, zouden ontnemen. Zoals de verwerende partij terecht stelt in haar nota met opmerkingen heeft dit beroep geen schorsende werking. Bovendien houdt het feit dat eerste verzoeker een annulatieberoep zou hebben ingediend en het feit dat hij en zijn echtgenote nog steeds op het grondgebied verblijven niet in dat de thans bestreden beslissingen een schending zouden uitmaken van artikel 47 van het Handvest. Uit niets blijkt trouwens dat de aanwezigheid van eerste verzoeker en zijn echtgenote, die reeds sedert meer dan drie jaar onregelmatig op het grondgebied verblijven (zie punt 1.3), vereist zou zijn opdat er in casu in hoofde van verzoekers sprake zou zijn van een doeltreffende voorziening in rechte zoals omschreven in artikel 47 van het Handvest.

3.26. Waar verzoekers van mening zijn dat de motieven van de bestreden beslissingen niet correct zouden zijn omdat eerste verzoeker en zijn echtgenote nog steeds in België zijn, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissingen geen standpunt wordt ingenomen over de plaats waar eerste verzoeker en zijn echtgenote verblijven, maar dat er enkel op wordt overwogen dat *“zowel de vader als de moeder van betrokkene geen verblijfsrecht hebben in België en het grondgebied moeten verlaten”*. Deze vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris vindt steun in het administratief dossier (zie punt 1.3), zodat verzoekers niet aantonen dat de bestreden beslissingen op dit punt met een motiveringsgebrek zouden zijn behept.

3.27. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 24 en 47 van het Handvest, noch van de materiële motiveringsplicht.

Het derde middel is ongegrond.

3.28. In een vierde middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten

“Verzoeker wenst echter expliciet te verwijzen naar artikel 41 van het Europees Handvest van de Grondrechten van de Unie. Het zal de Raad niet ontgaan dat deze grondrechten sinds de goedkeuring van het verdrag van Lisabon directe werking heeft in de Belgische Grondrechten. Een ieder die zich in de Unie bevindt kan zich op deze elementaire grondrechten beroepen. Verzoeker verwijst hiervoor naar artikel 6 van het Verdrag betreffende de Europese Unie.

Verzoeker verwijst in het bijzonder naar artikel 41 par. 2 lid 1 recht op behoorlijk bestuur. Dit artikel stelt: Recht op behoorlijk bestuur behelst met name: Het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen.

Het kan niet onder stoelen of banken gestoken worden dat huidige bestreden beslissing een nadelige maatregel is. Tevens in de bestreden een individuele maatregelen. Derhalve zijn de 2 voorwaarden voor de toepassing van artikel 41 par. 2 lid 1 van het Handvest met betrekking tot de grondrechten van de EU voldaan.

Verzoeker stelt vast dat hij NIET werd gehoord aangaande deze individuele en nadelige beslissing. Dit is tevens vast te stellen in het administratief dossier. De Raad zal immers inderdaad vaststellen dat verzoeker NIET werd gehoord aangaande deze individuele en nadelige beslissing.

Met artikel 41 van het Handvest met betrekking tot de grondrechten werd echter heb beginsel van behoorlijk bestuur wettelijk vastgelegd. Staten zijn gebonden aan artikel 41 die directe werking heeft in de Belgische rechtsorde.

Het weze duidelijk dat verwerende partij, als administratie, artikel 41 van het handvest met betrekking tot de Europese Grondrechten niet heeft gevolgd.

Ten eerste is er een basisgrondrecht geschonden die verwerende partij zonder pardon dient na te leven. Ten tweede is zij door het niet naleven van het hoorrecht van verzoeker, waardoor verwerende partij inderdaad bijkomende informatie zou kunnen verkrijgen - die zinvol is voor het maken van de beslissing - tot een onredelijke beslissing gekomen.

Derhalve is het middel gegrond."

3.29. Artikel 41 van het Handvest bepaalt het volgende:

"Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

(...)."

3.30. De Raad wenst erop te wijzen dat artikel 41 van het Handvest uitdrukkelijk betrekking heeft op het behoorlijk bestuur van "instellingen en organen van de Unie", terwijl de gemachtigde van de staatssecretaris, die de bestreden beslissingen heeft genomen, bezwaarlijk als een instelling of orgaan van de Unie kan worden beschouwd. Een schending van deze bepaling en het erin vervatte hoorrecht kan bijgevolg in casu dan ook niet op nuttige wijze worden aangevoerd.

3.31. Er werd geen schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten aangetoond.

Het vierde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juli tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN